

Pikáns és vicces regény Ali Hazelwood kedvenc írójától.

FORGET ME NOT

szeret, nem szeret

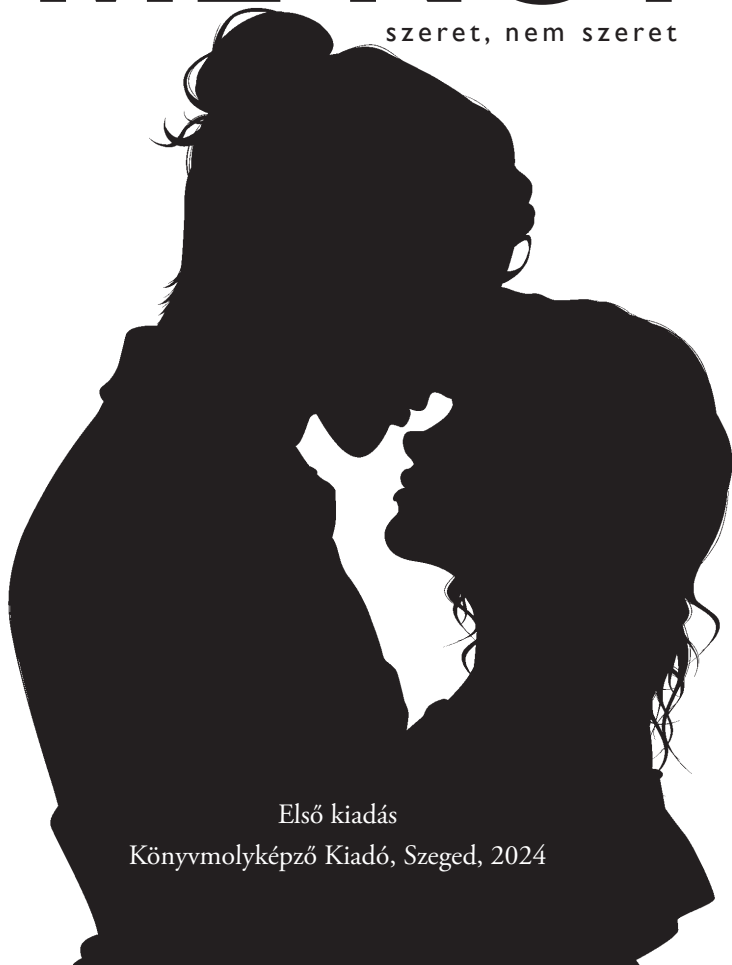
*fine
selection*

JULIE SOTO

JULIE SOTO

FORGET ME NOT

szeret, nem szeret

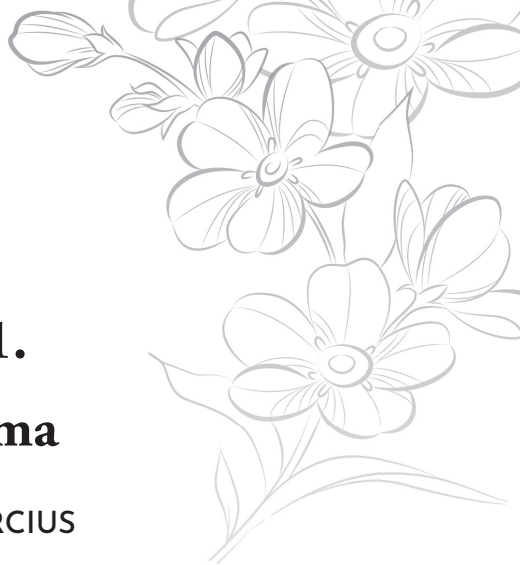

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Marnak és Catnek

Köszönöm, hogy titokban ennyi éven át fogtátok a kezemet.

1.

Ama

MÁRCIUS

Öt szabályom van a sikeres esküvőszervezéshez.

(Hazudtam. Persze hogy több van, de ha azt mondom: „Hetvenhat szabályom van, ülj csak le”, akkor szerintem nem engem kérsz fel.)

Első számú szabály: Élő állat kizárva. Lenyelik a gyűrűt, megharapják a szziromszóró kislányokat, és mindenhova odakakilnak.

Második számú szabály: A „csináld magad” nem azt jelenti, hogy az esküvő majd megcsinálja magát. Hanem azt, hogy a párocska a Pinterestről gyűjtött ötleteket, amiket most az esküvőszervezőnek kell megvalósítania.

Harmadik számú szabály: Az éjszakai klub DJ-je és az esküvői DJ nem felcserélhető.

Negyedik számú szabály: Soha ne maradj kettesben a vőlegény tanújával.

És végül az ötödik számú szabály: Beszéld le őket a pavilonról. Mindig.

Az oltár felé tartok, ég a combom, mert lábujjhegyen lépkedek, hogy a magas sarkúm ne süppedjen a fűbe. Húsz percen belül itt a

szőnyeg, és örülök, hogy meggyőztem őket, mert a menyasszony bokáig süllyedne ebben a mocsárban.

A fotósom és kedvenc exmostohatestvérem – egy magas indiai lány, akit legalább naponta kétszer összetévesztenek Priyanka Choprával – a park közepén hasal, gépével a pavilon felé fordul, ráadásul lenyúlta mindkét asszisztensem, hogy a menyasszony és a vőlegény fénydublőrének használja őket.

– Mar, drágám – mondom erőltetett mosollyal –, Jake-nek *lenne* más feladata.

Jake – egy másik mostohatestvérem – abban a pillanatban már viharzik is le a pavilon lépcsőjéről a rakodóhelyre, ahol a szervizasztalt kell elrendeznie. – Sarah-t pedig csak tíz percre adtam kölcsön.

Ahogy feltápaszkodik hosszú lábára, Mar gyönyörű arca tizenöt centivel magasodik fölém, onnan vigyorog rám.

– Pavilon, Ama?

– Az ifjú pár ragaszkodott hozzá. Tudom, hogy utálod...

Elkapja a karomat, félrehúzó, és felém fordítja a kamera nézőképeit.

– Rács. *Minden rácsos.*

Átfutom a képeket. A pavilon teteje rácsos kialakítású, és úgy tűnik, ma ragyogóan süt a nap. Jake és Sarah arca csupa árnyék. Mar közelebb hajol hozzám.

– Úgy néznek ki, mint a...

– ...rácsos piték. Úgy néznek ki, mint két rácsos almás – sóhajtom, és felnézek az égre. Nyugatról felhők gyülekeznek, de vajon jókor érnek ide? – Mi van a kocsidban?

– Egy csomó fotóscucc, ami belerondítana a szertartásba.

Bólintok, és szemügyre veszem a pavilont. Mar tudja, jobb, ha ilyenkor hagy gondolkodni. Beletúrok sötét hajamba, még mindig szokom, hogy rövidebb, pedig már vagy két éve nem a hátam

közepéig ér. (Valójában *pontosan* tudom, mennyi idő telt el azóta, hogy berobogtam a fodrászomhoz, és könyörögtem, hogy vágjon „teljesen más” fazont.)

Sarah felé fordulok, aki lehuppant a pavilon lépcsőjére.

– Sarah, amint elkezdődik a szertartás, fogd Mar kulcsait, és állj át az autóval a rakodóhelyre. Hozz át mindent, amire Marnak szüksége lehet, *diszkrétén*, ahhoz a nagy fához, és amint kimondják az igent, segíts neki berendezni a terepet. Mi majd odamegyünk a tiszteletessel és a párral, és készítünk néhány olyan fotót, amin nem úgy néznek ki, mintha rács mögött állnának.

Sarah, egy másik volt mostohatestvérem, akit egyáltalán nem érdekel az esküvőszervezés – és ez látszik is rajta –, álmosan pislog.

– Ki igazítja el a DJ-t?

– Azt hiszem, én.

Az órámrá pillantok, és kérdőn nézek Marra. Ő helyeslően bólint.

– Oké, Mar. A szertartás alatt majd örökítsd meg a csókot és a fontos pillanatokat, de ne feledd a síró családtagokat se.

– Kedvenc fotótémám a síró családtag.

A pavilonnál hagyom őket, és intek a virágosnak. A virágkötő segédje rózsagirlandokat köt a székekre, én meg közben nagyítóval kezelem a barnuló szirmokat, és abban a pillanatban tépkedem ki őket a virágból. A virágkötősegéd ajka minden ilyennél megfeszül, de tudja, jobb, ha nem szól semmit.

Hátralépek, és végignézek a helyszínen. Mindjárt kész. Még fel kell tennem a feliratokat, és hátravan a hangpróba, de lassan minden összeáll. Megérkezik a szőnyeg, de a teherautón ülő mogorva pasast nem ismerem. Végigmér, és megkérdezi, Ama Torres asszisztense vagyok-e. Amikor felvilágosítom, úgy tűnik, azt sem nézi ki belőlem, hogy szabályos sorokban fel tudom állítani a székeket, nemhogy egy

esküvőt levezényeljek, de megvonja a vállát, és végiggurítja a szőnyeget a folyosón. Figyelem, ahogy a DJ a hangerőt állítgatja, közben jelez a Bluetooth a fülemben – igen, *bluetoothos* vagyok –, és felveszem:

– Itt Ama.

– Öhm, szia. – Nem ismerős a hangja. – Te vagy az esküvőszervező, ugye?

– Az vagyok – mondom a lehető legkedélyesebb hangomon. – Kivel beszélek?

– Erica vagyok. A vőlegény unokatestvére.

A koszorúslány, aki múlt héten zöldre festette a haját.

– Szia, Erica. Rosszat sejtek.

– Igen... Eloise bezárkózott a fürdőszobába. – Ledermedek. – A többiek nem akarták, hogy felhívjalak, de már vagy negyvenöt perce bent van, és a sminkes lány még el sem kezdte...

– Értem. Köszönöm, Erica. Már indulok is.

Megkocogtatom a fülesemet, mint egy Bond-gonosz, úgy pördülök meg, akár egy táncos, és átmegyek az utca túloldalára, a hotelhez. A násznép egy kis földszinti konferenciateremben várakozik, amit a szálloda okosan lakosztállyá alakított, miután egyre népszerűbbek lettek a belvárosi esküvők. Egyenesen a recepcióhoz igyekszem, ahol Bernie, a kedvenc concierge-em már nyúl is a fiókba.

– Vészhelyzet? – kérdezi.

– Semmi olyan, amit ne tudnék megoldani – felelem búbájosan, és kinyújtott tenyeréből elveszem a kulcsot.

Amilyen gyorsan csak telik rövid lábamtól, átrohanok az előcsarnokon, és kopogtatás nélkül lépek be a lakosztályba. Hat, tökéletes kontyba tűzött hajú nő kapja felém a fejét, és Erica úgy tesz, mintha őt is meglepné az érkezésem. Carmen, a tanú, aki a fürdőszoba külső falának támaszkodva a zárt ajtón beszél befelé, szintén felém fordul.

Valamelyest megkönnyebbül, amikor megpillant, de látszik rajta a csalódottság is, amiért nem ő lesz a problémamegoldó.

De ez a dolgom.

Elindulok az ajtó felé.

– Carmen, minden rendben lesz. Segítenél, hogy a sminkes lány öt perc múlva Eloise rendelkezésére álljon?

Carmen csak pislog, én pedig kinyitom a zárat, belépek a fürdőszobába, és mielőtt Carmen megszólalhatna, bezárom magam mögött az ajtót. A fürdőszoba a Tiffany lámpabúrákkal és az art deco csempével az 1940-es éveket idézi. Egy oroszlánlábás kád áll a szemközti falnál, abban ül Eloise, a leendő Mrs. Reynolds, fehér sifonja túllóg a kád zománcozott peremén. Nem néz rám, csak mered maga elé. A cipőm sarka kopog a fekete-fehér csempén, ahogy közelebb lépek hozzá, és egy gyors pillantással megbizonyosodom arról, hogy nem nyitotta meg a vízcsapot – szerencsére nem ismétlődik meg a '22-es Winchell-esküvő katasztrófája.

Kiveszem a fülemből a Bluetoothot, lerúgom a cipőmet, és a kádba lépve leülök vele szemben. Megrebben a szempillája, amikor felfogja, hogy én vagyok az. Aztán megremeg az ajka is, és alig hallható hang hagyja el a száját. Felemeli az egyik kezét, hogy eltakarja az arcát, és potyognak a könnyei. Nem szólalok meg, amíg kisírja magát. A szemére szorítja a tenyerét, hátrahajtja a fejét, hogy megállítsa a további könnyeket.

– Min változtatnál, hogy tökéletesen sikerüljön ez a nap? – kérdezem. – Egyet mondhatsz.

Az ajkába harap, és a falat bámulja.

– A vőlegényen.

Áh, hát ezen nem tudok segíteni. Legalábbis nem azonnal. Bólintok, mintha érteném, mintha megfontolnám.

Patrick Reynolds nem lett a kedvenc vőlegényem. Egy baseballmeccsen kérte meg Eloise kezét, kivétítővel meg minden. Mindig tudom, milyen párral van dolgom, amikor az eljegyzésük történetéről kérdezem őket.

Nem mondom, hogy ezzel a módszerrel meg lehet mondani, biztosan együtt maradnak-e, de... nem szoktam kétszer találkozni olyan menyasszonnyal, akinek cuki volt az eljegyzése.

– Le akarsz lépni? – kérdezem. – Hátral kiosonni?

Elfojt egy szipogós nevetést.

– Komolyan kérdezed?

– Igen. Dobbantunk. Csak te meg én. Vagy csak te és Carmen.

Miután nem tűnik el az arcáról a zavarodottság, folytatom:

– Engem már kifizettek, úgyhogy mit érdekel, lesz-e esküvő, vagy sem.

Felnevet, és végigsimít az arcán.

– És mi lesz a szervizzel? A cateringgel, a DJ-vel?

– Attól tartok, az esküvő napján ezeket már nem lehet lemondani.

A következő ötvenhét napban csirkét vagy halat fogsz enni.

Fújtat egyet a szájával.

– Furcsa, hogy jobban utálnám lemondani a lagzit, mint a szertartást?

– Nem. Teljesen normális, hogy jobban várod a bulit a barátaiddal, mint azt, hogy oltár elé állj.

– Lehetne buli esküvő nélkül is? – motyogja, és szórakozottan gyűrögeti a ruháját.

Mosolygok, és hagyom, hadd gondolkodjon.

– Utálom az érzést, hogy ezt az egészet a semmiért csinálom végig. Nem akarom úgy végezni, mint a szüleim, hogy együtt maradunk, amíg a gyerekek főiskolára nem mennek – szipogja. – Rosszabb, ha

csak a buli kedvéért tartjuk meg az esküvőt, amikor tudjuk, hogy nem ez lesz az utolsó esküvőnk?

Nyelek egy nagyot. Megígértem magamnak, hogy abbahagyom ezt – hogy nem keveredek bele. Mert mindig – mindig – katasztrófához vezet. Eloise azért hívott meg a lánybúcsújára, mert már összebarátkoztunk. Pedig az én dolgom annyi, hogy oltár elé álljon. Szóval veszek egy nagy levegőt, és nem fogom vissza magam.

– Anyám tizenhatszor ment férjhez.

Eloise úgy bámul rám, mintha épp most vágtam volna földhöz az esküvői tortáját.

– *Hányszor?*

– Tizenhatszor. Apám volt az ötödik. Én vagyok az egyetlen biológiai lánya, de Mar, a fotós, tudod, hányadik? A kilences számújának a lánya. Több mint húsz jelenlegi és volt mostohatestvérem szaladgál Sacramento környékén, beleértve az itt dolgozó két asszisztensem is.

Látom, hogy forognak a kerekék, számol, matekozik.

– Ez... szörnyű. Bocsi, nem akartalak megbántani...

– Semmi baj. Nagy kihívás volt, amikor fiatal voltam, és mostohacsuládról mostohacsuládra pattantam. De végül megismertem néhány nagyon jó fej embert. – Megköszörülöm a torkom, és összeszedem a gondolataimat. – Ezt csak azért mondom, hogy tudd, bármennyire is szeretnéd, hogy ez legyen az egyetlen esküvőd, nem kell annak lennie. Anyám minden alkalommal teljes szertartást és lagzit tart. A tizenhat esküvőből csak egy volt a városházán. Szóval, ha három év múlva más esküvőt tervezel, ezek a vendégek akkor is ott lesznek. Az emberek nem unják meg az esküvőket. Hidd el nekem.

Lassan bólint.

– Ezért lettél esküvőszervező?

Mosolygok.

– Nagyjából. Tizennyolc éves koromra már mindent tudtam az esküvőkről. Voltam virágszóró lány, koszorúslány és DJ is, minden.

Eloise felnevet.

– Voltál már férjnél?

– Nem – vágom rá. – Már fiatalon sem érdekelt. – Mielőtt azon a napon vallanám be neki, hogy nem is hiszek a hosszú távú elköteleződésben, amikor épp arra próbálom rávenni, hogy hosszú távra elköteleződjön, veszek egy nagy levegőt, és témát váltok. – Tehát van választásod, Eloise. Tényleg van. Kimehetsz, ehetsz tortát, táncolhatsz, és tehetsz egy őszinte kísérletet arra, hogy betartsd az esküvői fogadalmat. Vagy kiosonhatunk a hátsó ajtón. Majd megbízom az asszisztensemet, hogy fújja le. – Megfogom és megszorítom a kezét. – Az esküvő nem házasság. Egy házasság soha nem tökéletes. Folyamatos munka. De az esküvő? Az esküvő csak egy pillanat az időben, amit igyekszünk tökéletessé tenni. Hadd szervezzek neked egy tökéletes pillanatot, Eloise.

Eloise az alsó ajkát harapdálja, és az eljegyzési gyűrűt bámulja. Amikor ismét rám néz, tudom, hogy sikerült. Kimászunk a kádból, és amikor kinyitom a fürdőszoba ajtaját, Carmen még mindig ott tipródik.

– Minden rendben. Hölgyeim! – kiáltok körbe. – Van még egy kis dolgunk, hogy menetrend szerint elkezdjük, de nem fogjuk azzal vesztegetni az időt, hogy Eloise-t faggatjuk az utóbbi egy óráról, rendben?

Rákacsintok, Eloise köszönetképpen bólint. Visszaadom Bernie-nek a kulcsot, én meg bizonygatom magamnak, hogy jól döntöttem, hogy megnyíltam. Ez már az esküvő napja. Nem olyan rossz néha kitárulkozni – dacára annak, amit belém neveltek. Amikor visszaérek a parkba, Jake feszült arccal rohan felém.

– A cateringes most hívott a helyszínről – tör ki belőle pánikszerűen. – Azt mondja, nem érkeztek meg a terítők.

A fenébe. Ez egy vadiúj textilkölcsonzó cég, akikkel most próbálkozom. Összekulcsolom a kezem magam előtt, ujjammal a mellem közt lógó hosszú nyaklánccal babrálok.

– Jake. Vegyük át: mennyit is fizetek neked?

– Ööö, száz dollárt? – dadogja. Jake egy kicsit teszetosza. Másodéves a Kaliforniai Egyetemen, Sacramentóban, színház szakra jár. Reméltem, hogy lesz egy diplomás színpadtechnikusom, de úgy tűnik, ez inkább a dráma szakirány. Jelenleg ő az egyetlen mostohatestvérem, mivel az apja feleségül vette az anyámat. Azért mondom, hogy jelenleg, mert... nos... ez csak idő kérdése. Kikeresem a textiles cég elérhetőségeit a mobilom kontaktlistájából. A Linens and Love központi számát tárcsázom, majd beleszólók:

– Ama Torres vagyok. Már egy órája késnek a terítőkkel. Meg tudná magyarázni? – A fickó hebegni kezd a vonal túlvégén, majd kiböki:

– Úton van a teherautó. Csak... volt egy kis műszaki gond...

Közben kiveszem a slusszkulcsomat a táskámból.

– Odaküldhetek valakit a teherautó elé? A catering már csak erre vár. – Elmondja, hol áll meg a teherautó, én pedig bekapcsolom a hívásvárakoztatást, megragadom Jake karját, és a parkoló felé vonszolom. – Jake, kétszáz dollárt kapsz, ha elmész a howe-i benzinkútra, mindent átpakolsz az autómba, de tényleg mindent; ha kell, az autó tetejére kötöd a dobozokat, aztán egyenesen a helyszínre jössz, és segítesz a cateringeseknek, hogy menetrend szerint menjen minden. Érthető?

Jake csak nyökög, mire hozzáteszem:

– Vagy egyáltalán nem kapsz fizetést. Mert jelenleg épp akadályozol.

Nyel, bólint, majd a kocsihoz rohan. Miután elviharzik, visszamegyek Marhoz a pavilonba, és visszakapcsolom a Bluetoothot.

– Az asszisztensem odamegy a teherautóhoz. Kérem, mondja meg a sofőrnek, hogy ha egy órát késik, akkor *illik telefonálni*, és közölje a vezetőséggel, hogy Ama Torres nagyon elégedetlen. Nem fogom felvenni a Linens and Love-ot a kedvenc beszállítók listájára.

Bocsánatot kér, de leteszem a telefont. Nagyot sóhajtok, kihúzom magam. Észreveszem a létrán Mart, aki gyakorlatilag a pavilon mennyezetén lóg, hogy rögzítse az egyik lámpát.

– Itt minden rendben? – kérdezem.

– Mi volt a dráma? – kérdezi. – Láttam, hogy a szálloda felé rohantál.

– A menyasszony majdnem megfutamodott. Lebeszéltem róla.

Mar felvonja sötét szemöldökét, ahogy rám néz.

– Hogy csináltad?

Összepréselem az ajkam.

– Meséltem neki az anyámról. És hogy szerintem a házasságok nem számítanak, de az esküvők igen.

Mar nevet.

– Bátor húzás.

Megvonom a vállam.

– Fél lábbal már kint volt az ajtón. Úgy gondoltam, itt az ideje egy kis őszinteségnek.

Lemászik a létráról.

– Ha valaki meg tud győzni másokat arról, hogy az első házasságok nem számítanak, az Cynthia Jones Rutherford Reed Dyer Lee Torres lánya – közli.

– Hihetetlen, hogy fejből vágod.

– Smith, Smith, Nelson, Jaswal, Matthews, Andrews, Evans, Benjamin... meg még három. – Úgy kapkod levegő után, mintha futóversenyen lenne. – Csak addig jegyeztem meg, amíg Cindy el nem kezdett egy csomó keresztnevű-vezetéknévvel házasodni.

– Apád után elindult a lejtőn – mondom, ő pedig felemeli a fényképezőgépét, hogy lekapjon. – A lányok tíz perc múlva készen állnak. A menyasszony és az örömanya még nem volt sminkben, amikor eljöttem.

Mar felhúzza az orrát, és a mobiljára pillant.

– Csúszás...?

– Ki ne mondd! – bökök felé, és gyorsan a lelkész kocsiához megyek, amikor leparkol a járdaszegélynél.

Az előkészületek további részein fennakadás nélkül túljutunk, aztán egyik pillanatról a másikra már érkeznek is a vendégek. Amint a recepció is ott van, újra jelentkezem a szállodánál.

Belépek a lakosztályba. Mar már ott van Eloise-zal, aki a csipkefüggönyön átszűrődő napfényben áll az ablak előtt. Eloise hátranéz a válla fölött, és mosolyogva bólint. Úgy tűnik, indulhatunk. A menyasszony, mint mindig, az *A Thousand Years*-re vonul az oltárhoz, én pedig hátul állok egy nyűglődő babát tartó rokon mellett, és várom a következő zenei jelet. Amikor Eloise és Patrick már friss házasként jön visszafelé a vendégek mellett, látom, hogy Eloise könnyes szemmel mosolyog a férjira. Talán jó lesz ez. Jobbra terelem őket, el a vendégek kijáratától, és feltartom őket, amíg a násznép csatlakozik hozzánk, hagyom, hogy Mar és Sarah mindent elrendezzen a hamis esküvői fotóinkhoz. Valakinek a nagynénje a násznép után oson, szeretne rajta lenni a családi fotókon, én pedig Eloise kedvében járok, amikor határozottan közlöm vele, hogy ez egy privát terület, és a násznépen

kívül senki más nem léphet be. Megsértődik, és odébb trappol. Sejttem, kapok majd egy felháborodott e-mailt.

Imádom a ceremónia utáni részt. A nehéz pillanatokon már túl vagyunk, én is, és az ifjú pár is, a szerviz pedig teszi a dolgát a következő helyszínen. Mint amikor kisgyereket terelget az ember: el kell juttatni a násznépet A-ból B-be. Amikor Mar fotóz egy esküvőn, nem szereti, ha a tanúk vagy a család random tagjai körülötte kóricálnak. Varázslatos érzéke van az esküvői partikhoz, mert elég talpraesett és határozott ahhoz, hogy a koszorúslányok megkedveljék, de elég dögös ahhoz is, hogy a vőlegény tanúi lessék minden kívánságát, amit csak mond. Hozzám hasonlóan ő sem felejt el a négyes számú szabályt: „Soha ne maradj egyedül a vőlegény tanújával.”

Már a tortánál tartunk, amikor visszamegyünk a bálterembe. Jake már úgy felpörgött, mint egy drogos, és be nem áll a szája. Majdnem megfelelő alakúra hajtogatja a szalvétákat, és közben megemlíti, hogy a szállító fickó sokszor elnézést kért. De nem elégszer. A Linens and Love nem kerül be a rolodexembe. (Igen, tényleg van forgó névjegykártyatartóm. Kőkorszaki, de imádom.)

Befejezem vele a szalvétákat, áthajtogatom, amit elrontott, aztán megérkeznek a vendégek. Leginkább azért sajnálom, hogy már nem egy nagy esküvőszervező cégnél dolgozom, mert akkor nyugodtan leléphetnék a tortavágás után. Amikor a Whitney Harrison Weddingsnél dolgoztam, mindig fel tudtak venni három Jake-et, akik ott maradtak a végéig, és leszedték az asztalokat. Most, hogy magam dolgozom, kora reggeltől késő éjszakáig maradok. Egyszer majd más lesz. Egyszer majd három esküvőt fogok levezényelni szombatonként és kettőt vasárnaponként, mint Whitney. De jelenleg csak napi egy fér bele, ráadásul vasárnapra csak egyszerűbb rendezvényt tudok vállalni, hiszen a szertartás előtti napon teljesen elérhetetlen vagyok.

Amire igazán szükségem lenne, az egy cikk Martha Stewarttól vagy a TheKnot.com-tól, mint Whitney-nek a húszas éveiben. A polgármester lányának esküvőjével került reflektorfénybe, és egyedül tette fel Sacramentót az esküvőipar térképére. Mire elkezdtem vele dolgozni, már huszonöt éve nyomta, ráadásul San Franciscó-i kapcsolatai is voltak. Szinte soha nem jelent meg személyesen az esküvő napján, ha csak nem egy nagy csinnadrattával megtartott ceremóniáról volt szó.

Én igazából nagyon szeretem az esküvő napját. Szeretem a szertartás hektikus nyüzsgését, szeretem a bakikat és a csúszásokat, szeretem az első táncot. De igen, egyszer majd szeretnék annyit keresni, hogy még két asszisztensem legyen, és nekem csak le kelljen vezényelnem az egészet. Ehhez fel kellene áldoznom egy kicsit a márkámat, ami eddig az, hogy „Ezredfordulás, modern és megfizethető, egy kis személyes csavarral.”

– Miért nézed fintorogva a DJ-t? Megint rajtakaptad, hogy kokózik a mosdóban?

Mar ló egy képet mellettem.

– Szerinted vele dolgozom? – kérdezek vissza. – Tiltólistára tettem. Most már csak kokainos esküvőkön dolgozik.

– Remek. – Objektívet cserél. – A holnapon gondolkodsz?

Eddig eszembe sem jutott, de most, hogy felhozta...

– Nem vagyok ideges – vágom rá.

Felnevet.

– Az jó, nincs is min idegeskedni. Vagy téged akarnak, vagy nem. Te nem tehetsz semmit.

Bólintok, és sóhajtok egy nagyot. Ha már a nagy áttörésre várok, holnap jöhet el az ideje. Hazel Renee, a 4,2 milliós Insta-követőtáborral és 8 millió YouTube-feliratkozóval rendelkező influenszer beleszeretett egy sacramentói lányba. Múlt hónapban láttam az Instagramon

az eljegyzésük bejelentését, és akkor arra gondoltam: *vajon melyik szerencsés Los Angeles-i esküvőszervező kapja a bulijukat?*

De most úgy tűnik, én leszek az a szerencsés, aki elnyeri a megbízást. A menyasszony, Jacqueline Nguyen a szülővárosában akarja tartani az esküvőt. Két hete küldött egy e-mailt, hogy hozzunk össze egy interjút. Próbálok nem reménykedni. Felkészültem, hogy elmondjam nekik, mit tudok nyújtani, és mit nem. Még ha egyszerű összejövetelben is gondolkodnak, vannak ügynökségek, akiknek sokkal több tapasztalatuk van abban a stílusban, amit szeretnének (értsd: rohadt puccos). De ha megkapnám Hazel és Jacqueline esküvőjét... Ha olyan esküvőt szerveznék, amit milliók látnak... Pont erre lenne szükségem. Ez lenne a belépő az előkelő (értsd: rohadt puccos), nagy nyilvánossághoz. Csak el kell hinnem, hogy készen állok rá.

Eloise éjszaka odabotorkál hozzám mezítláb és szerelemtől részegen, puszit nyom az arcomra, és azt mondja, én voltam élete legjobb választása. Beültetem az autóba, és egy pillanatra elmosolyodom. Whitney Harrison hűvös kék szemét látom magam előtt, és hallok anyáskodó hangját, amit csak nekem tartogatott: *„Légy óvatos, Ama! Végül is te csak az esküvőszervező vagy, nem a tanújuk. Ne adj magadból sokat olyan embereknek, akiket soha többé nem látsz, olyanoknak, akik valószínűleg el sem köszönnek tőled az este végén.”*

Ezt figyeld, Whitney!

Sóhajtok, és megdörzsölöm a homlokomat. Igyekeztem szigorúbb határokat szabni. Az ügyfelekkel és a szervizzel szembeni profi választóvonal felállítása mindig is gyenge pontom volt. Szerettem megismerni az embereket, és megtudni, mi teszi őket boldoggá. De ha elmosódnak a határok, mindig bajba kerülök.

Mindig.

2.

Ama

MÁRCIUS

Rémálomba illő procedúra eldönteni, mit vegyek fel, ha olyasvalakivel találkozom, akinek saját sminkmárkája van, az IMDb szerint három filmben is hamarosan látható lesz, és az arca a Times Square-en virít. Középiskolás voltam, amikor Hazel Renee először szerepelt a *Marie Claire* címlapján. Nagyjából egyidősek vagyunk, úgyhogy a barátnőimmel már régóta isteníjtjük őt. Már tíz éve követem az Instagramját is, tehát pontosan tudom, mire számítsak, amikor majd egy óra múlva belép a kávézóba. Az ügyfelekkel tartott első megbeszélésen hozzájuk öltözöm: egy laza közösségimédia-stalking után meg tudom állapítani, hogy a Stella McCartney kiskosztümöt vagy a bohém-boszorkányos stílust válasszam-e. Hazel és Jacqueline fiatalok és trendik. Nem kell ide Stella. Fekete inget és fekete blézert veszek a farmerhoz, és fekete magas sarkúba bújok. Órákig pepecselek a sminkemmel, mert Hazel Renee-ről van szó, és az ő sminkcsaládját használom. Kamaszkoromban Hazel YouTube-videójából tanultam meg kontúrozni, és a mai napig így csinálom, mert a kerek arcom miatt állandóan gyerekek néznek. Egy fújás a parfümből – egy másik

pedig a macskától –, és már indulásra kész vagyok a meleg márciusi reggelen. Néhány évvel ezelőtt vettem egy kétszobás lakást a Fák Városának egyik cuki részén. Úgy értem, beköltöztem egy kétszobás lakásba. Hivatalosan körülbelül nyolcvannégy év múlva fizetem majd ki. Egy olyan helyen, mint Sacramento, Midtown közepén nehéz a többi lakótól elszigetelten élni. Az épülettől számított öt háztömbnyi sugarú körben kicsit olyan érzése van az embernek, mintha New Yorkban lenne: van egy bár a lakás alatt, egy kisbolt a sarkon, és nem kell autóba ülni. Addiktív. Mar még mindig Midtownban lakik, de tizenöt háztömbnyit utazik keletre hozzám, amikor egy kis „vakációra” vágyik. Úgy döntöttem, szakítok az Y generációs sztereotípiával, amikor felmondtam az albérletet. Aggodalomra semmi ok! Még így is évi hatezer dollárt költök avokádós pirítóásra. Megtarthattam a hűségkártyámat. De igazából, ha be kellene vallanom, mire költök évi hat rugót, a fánkot mondanám. Belépek a J Street Donuts ajtaján, és Mr. Kwon már integet is a nő feje felett, akit éppen kiszolgál. Mire a pulthoz érek, már bedobozolta a hat darab fánkomat.

– Hadd találjam ki! – mondja. – Új ügyfelek.

– Miből jött rá?

– Úgy öltözött, mint aki jó benyomást akar kelteni. – Lezárja a doboz tetejét, és elveszi a tízdollárosomat. – A mogyoróvajás a bal oldalon van, külön papírba csomagolva.

– Köszönöm, Mr. Kwon.

Kilépek, még mielőtt az előttem lévő nő elővinné a kártyáját a kasszánál.

Mr. Kwon tudja, hogy megtarthatja a visszajárót, ahogy azt is, hogy bár a Mogyoróvajás Álom nevű fánkja a legkelendőbb, allergiás vagyok rá. Régebben külön dobozba tett néhányat az ügyfeleknek, de pár év alatt végül meggyőztem, hogy elég, ha csak külön becsomagolja.

A fánk az én szeretetnyelvem. Minden összejövetelre, partira, koktélozásra – vagy bármire – viszek egy dobozzal. Semmi nincs a világon, amit ne oldana meg egy falatnyi tökéletes fánk. Természetesen a világ komolyabb problémáit kivéve, de még akkor is úgy gondolom, hogy ha leülnénk, és ennénk egy fánkot, sok minden jobbra fordulhatna.

A fánk egyfajta taktika arra is, hogy megismerjem az ügyfeleket. Megtudhatom, melyik menyasszony kezdett diétázni az esküvői ruhája miatt, melyik vőlegény szeretné, ha a menyasszonya nem enne édességet, és melyik pár tart már a stresszevős szakasznál. És miközben megismerem az ügyfeleket, én is ehetek egy fánkot. Vagy hatot, ha tényleg diétáznak. Anyám nagyjából az esküvői harmadánál kőkemény diétába kezdett, ami sokat elárult arról, hogy érzelmileg hol tartott az illetővel, a barátaival, élete adott pontján, satöbbi.

Leparkolok a divatos Weatherstone kávézó, az egykori lóistállóból átalakított téglapépület előtt. Nem tudom, mikori, de jó régi. Az itteni baristák jól ismernek, mert benyomtam a kávéjukat a lagzikra. Két éve még egy harmincfős esküvőt is szerveztem a kávéházba, ezért a kecskeszakállas barista nem szól semmit, amikor beviszem a fánkot.

Leccapok a kávézó közepén álló rusztikus étkezőasztal szabad sarkára, és leülök az ajtóval szemben. A szokásos cold brew helyett most csak egy csepegtetett kávé rendelék – személyre szóló karaffban hozzák, hogy igazán érezzem a törődést. Máris remeg a lábam.

Sosem voltam még ennyire ideges az első megbeszélés miatt. Kivéve talán a legelső. Ami már több mint három éve volt. Whitney küldte őket hozzám, amikor az ő ajánlatát visszautasították, és bár a gesztus olyan volt, mint egy szánalomdugás, a karrierem azon szakaszában annyi szánalomdugásra volt szükségem, amennyit csak kibírtam. A döntés, hogy otthagynom a Whitney Harrison Weddingst, akár

életem legnagyobb hibája is lehetett volna, de szerencsére Whitney támogatott.

Két perccel kilenc után kileng az ajtó, és egy másodpercbe telik, mire tényleg elhiszem, hogy azt az embert látom, akit korábban csak a telefonomon keresztül nézhettem. Szupermodellre számítottam, de egy hétköznapi lány érkezik. Hazel farmert és kardigánt vett fel, sötétszőke haját copfba fogta; az egyetlen dolog, ami alapján sejteni lehet, hogy híresség, az a pilótaszemüveg, amit még a kávézóban sem vesz le. Egy kerek arcú, világosbarna szemű ázsiai lány kezét fogja – ő Jacqueline. Ő veszi észre, hogy integetek nekik, majd rám mutat.

– Szia! Ama? – Jacqueline ledobja a táskáját a mellettem lévő asztalra, és kezét nyújt.

– Biztosan te vagy Jacqueline.

– Csak Jackie – mondja. – Ő itt Hazel.

Megrázom Hazel kezét.

– Örülök, hogy megismerhetlek.

A kézfogása határozott, az arca pedig gyönyörű, kicsit bele is széldülök a helyzetbe.

– Jesszusom, milyen tökéletes a bőröd – mondja, és itt gyakorlatilag végem van.

Az arcomhoz kapom az ujjamat.

– Ó, köszönöm. Ez igazából a te sminkcsaládod.

– Csodálatos! Örülök, hogy így összejöttünk. – Ragyogó mosolyt villant rám, és Jackie felé fordul. – Mogyorós latte?

Jackie bólint, és helyet foglal velem szemben, amíg Hazel a pulthoz megy. Jackie éppen mondani akar valamit, amikor megakad a szeme a rózsaszín dobozon.

– Ha az ott fánk, akkor eldobom az agyam.

Rávigyorgok, és kinyitom a dobozt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Úgy visít, mintha én lennék az, aki térdre borulva megkérte a kezét, majd a kedvencét keresi a hat fánk között.

– Ha szereted a mogyoróvaját, ez a specialitásuk. Ez itt – mutatok a papírba csomagolt fánkra. Nem fogja vissza magát, azonnal beleharap, és ezzel máris levesz a lábamról.

– Ó, istenem – motyogja tele szájjal. Hazel épp időben érkezik vissza az asztalhoz, hogy az arca elé tolja a fánkot egy „Ezt meg kell kóstolnod!” felkiáltással.

– Mm! – Elkerekednek a szemei. – Imádom.

Jó, akkor hivatalosan is kedvelhetem őket. Szeretem, ha a beszélgetést nem rögtön az üzleti részével kezdjük. Szerintem így mindenkinek sokkal egyszerűbb ezzel a szörnyen kínos témával – az esküvővel – foglalkozni. Whitney ebben nem értett egyet velem. Ő szeretett azonnal a tárgyra térni. Persze ha valakit Whitney Harrisonnak hívnak, és elkezd beszélni, akkor mindenki elhallgat.

– Szóval, Jackie, te itt nőttél fel, Sacramentóban?

Jackie bólogat, miközben belekortyol a tejeskávájába, és élvezettel csücsörít az ajkával.

– A Rio Americanóba jártam. '15-ben végeztem.

– Ó, pont abban az évben, mint én!

– Tényleg? Hova jártál?

– A St. Joseph'sbe – mondom kissé szégyenlősen.

Jackie tekintetén látszik, hogy összerakta.

– Ó, igen.

Anyám gazdag családból származott. Két dologra költötte a pénzét: az én magániskolámra és az esküvőire. Amikor azt mondom az embereknek, hogy a St. Joseph'sbe jártam, Sacramento négy katolikus magániskolájának egyikébe, döbbenten néznek rám. Utálok. Egy fillért sem kapok anyám pénzéből, egyrészt mert még mindig évente